

Jósiás Júda utolsó istenfélő királya. Hogyan lett istenfélő? Emberileg érthetetlen. A családi háttere: bálványimádó. Nagyapja, Manassé még megalázta magát Isten ítélete alatt, apja, Ámon már nem. Manassé, amikor megtért, eltávolította a bálványokat a templomból, helyreállította az Úr oltárát. De nem állította helyre magát a templomot, és nem távolította el a bálványokat más helyekről. – Így a templomban folyt az istentisztelet, de ez üres, felszínes szertartás volt, nem indította az embereket megtérésre, folytatták tovább a bálványimádást – Jósiás apja, Ámon is.

Jósiás 16 évesen kezdte keresni az Urat – mert az Úr kereste őt. A felszínes istentiszteleten mégis szólhatott az ige, Jósiás ismerte a törvény alapjait, meglátta, hogy az Úr tisztelete és a bálványok nem férnek össze egymással. Az az Úr „érthetetlen kegyelme”, hogy ez Jósiást az Ő keresésére indította (míg másokat nem). Ismerte az utat Jósiás szívéhez, és ismeri az utat azokhoz is, akik „megközelíthetetlenek”. Hallaniuk kell az Úrról, hallaniuk kell az evangéliumot, mert a hit hallásból van – és „vagy hallják, vagy nem hallják”.

Jósiás meghallotta, és attól kezdve Isten vezeti őt. Amit meglát: Isten igaz tiszteletét helyre kell állítani. A bálványimádás még mindig akadályozza ezt – nemcsak a templomban nem lehetnek bálványok, sehol se legyenek. Isten az egész Izráellel kötött szövetséget, azt akarja, hogy mindenki Őt tisztelje: „figyelmesen hallgasson rá és az Övé legyen” (2Móz 19,5). Az északi országrészből is eltávolítja a bálványokat. Ott ekkor már nincs meg Izráel királysága, idegen népek laknak ott – mégis meg kell tisztítani: el kell pusztítani mindent, amivel az Urat ingerelték.

„Az ország és a templom megtisztítása során...” (8. v.) – meg kellett tisztítani a templomot is, mert Manassé után Ámon újra bálványokat vitt be. A templom az Úré: belül meg kellett tisztítani, kívül fel kellett újítani. – Testünk a Szentlélek temploma, nem a magunkéi vagyunk, hanem az Úréi. Féltve kell őriznünk, ahogyan a jeruzsálemi templomot is féltve kellett volna őrizniük a bálványoktól.

Megkezdődik a templom újjáépítése. Jó olvasni, hogy mindenki hűséges volt: hűségesen dolgozott, hűségesen bánt a pénzzel. Úgy látszik, minden rendben lesz: ha kijavítják a templomot, az istentisztelet újra méltó körülmények között fog folyni.

De az Úr újra szól, a törvénykönyvön keresztül. Mert az Úr valóban keres: minket keres azzal, hogy megszólít. Figyelmeztet: ne elégedj meg a külső megújulással, ne legyen felszínes az istentiszteleted. Megtisztítottad a templomot külsőleg, megtisztíthatod az életedet is külsőleg (elhagyhatsz konkrét bűnöket), de az igazi tükröt Én tartom eléd.

Jósiás megalázza magát. Nem azt mondja: „ez a mi őseinknek a bűne, de mi már megtértünk, ránk már nem haragszik az Úr”. Haragszik, „minden hitetlenségünkért és hamisságunkért” (Róm 1,18). A régi nemzedék, az „atyák” bűneiért is haragszik – ránk is, ha meg nem térünk. „Ha meg nem tértek, mindnyájan ugyanúgy elvesztek.” – Azt sem mondja: „de Uram, én igazán kerestelek Téged, én romboltattam le a bálványokat”. Tudja, hogy ki cselekedett valójában: „nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme”. Ő tisztította meg magát Jósiást, és Ő tisztította meg a templomot és az országot. Megtérésre akarta hívni őket.

Nem térnek meg, ezért az Úr végre fogja hajtani az ítéletet, de Jósiás azt már nem fogja meglátni.

Megújítja a szövetséget, fogadalmat tétet a néppel, hogy az Urat fogják szolgálni. Páskaünnepet tart. Mindent megtesz, amit tud, hogy mégis megtérjenek legalább azok, akik az ő idejében élnek. Szereti őket, a megmenekülésüket akarja.

Az ítélet most is közel van, és nekünk is meg kell tennünk – nem „mindent” (ami eszünkbe jut), de mindent, amire az Úr módot ad. Elsősorban Isten országa építéséért, azoknak a megtéréséért, akiket ránk bízott – imádsággal, bizonyágtétellel... Ő munkában akar találni minket, amikor visszajön, és „boldog az a szolga”, akit Ő munkában talál.

„Ne legyetek olyanok, mint atyáitok és testvéreitek, akik hűtlenné váltak őseik Istenéhez, az ÚRhoz.” 2Krón 30,7